

Joggyakorlat.

Csak azoknak a vagyontárgyaknak értékcsökkenése leírására és felnyitására szükséges tartalék létesíthető adómentesen, amelyek mint a termelés eszközei a T. H. Ö. 14. §. 3. pontjában fel vannak sorolva. Butorgyáros által kölcsönadás útján hasznosított butorok nem eszközei a termelésnek. (Közigazgatási Biróság 8560/1926. P. szám.)

A butorgyártást és lakásberendezési vállalatot folytató panaszló azt a rendelkezést támadja, hogy az általa gyártott butorok közül a színházaknak használati díjért kölcsönadottaknak és egyéb kölcsönadott lakásberendezési tárgyaknak értékcsökkenése és felújítása címén tartalékba helyezett 7,000.000 koronának a jövedelemből való levonása megtagadtatott, illetve ezen összeg adó alá vonatott.

A megtámadott rendelkezés jogos, mert az 1922 : XXIV. t.-c. 15. §. 3. pontja csak azoknak a vagyontárgyaknak értékcsökkenése leírására és felújítására szükséges tartalékok adómentes alakítását engedi meg, melyek ott mint a termelés eszközei vannak felsorolva, s ez a tartalékolási jog a vállalat által gyártott vagy megszerzett árukra azon az alapon, hogy azokat részben és egyelőre kölcsönadás útján értékesíti, nem terjeszthető ki.

Az árukészlet értékelésére vonatkozóan az idézett törvény 14. §. 18. pontja rendelkezik s az abban foglalt rendelkezések módját nyújtanak arra, hogy a használt butorok és egyéb berendezési tárgyak tényleges forgalmi értékekkel vétessenek fel s a panaszló leltárából kitűnik, hogy az értékelésnél egyes tárgyak avult volta figyelembe is vétetett.

Alkalmazotti kereseti adó alá eső szolgálati viszony akkor áll fenn, ha valaki egész munkaejéjét egy vagy néhány munkaadó részére rendszeres díjazás ellenében leköti és egész munkásságát a munkaadó irányítása és rendelkezése szerint fejti ki. (Közigazgatási bíróság 4216/1926. sz.) A bemutatott és 1920 július 3-án kelt megállapodás szerint a B. Testvérek cég megbízta a panaszost, hogy a cég részére megrendeléseket gyűjtsön a cégre vonatkozólag elfogadási kötelezettség nélkül. Az elfogadott megrendelések alapján tényleg befolyt összegekből a panaszost jutalék illette meg, akivel szemben a cég csak azt kötötte ki, hogy szakmabeli üzletet (rum, gyümölcspálinka) sem saját, sem más számlájára nem köthet. Ez a megállapodás kölcsönösen bármikor, felmondás nélkül felbontható volt. A panaszos azt vitatja, hogy az e megállapodás szerint folytatott tevékenysége révén kapott jutalék után nem tartozik forgalmi adót leróni, mert ő a B. céggel szolgálati viszonyban állott. A panasz el kellett utasítani, mert a megállapodás formájából és tartalmából egyaránt kétségtelenül megállapítható, hogy jelen esetben bizonyos árucikkben történő közvetítéssel való megbízásról, de nem olyan szolgálati szerződésről van szó, amellyel valaki egész munkaejéjét, egy vagy néhány munkaadó részére, rendszeres díjazás ellenében leköti és a munkaadó irányítása és rendelkezése szerint fejti ki az illető egész munkásságát; ez a megállapodás nyilvánvalóan csak laza üzleti viszonyt létesített a cég és panaszos között, amely nem érinti a panaszos gazdasági

függetlenségét, csak bizonyos vonatkozásban korlátozza üzleti szabad mozgását, így hát tekintettel az 1921:XXXIX. t.-c. 29. §-ának 1. és 3. bekezdésében foglalt rendelkezésekre — a pénzügyi hatóság helyesen járt el, amidőn a panaszosnak önállóan folytatott ügynöki működéséből eredő jutaléka után forgalmi adót állapított meg.

Az utóöröklésről való lemondásért fizetett évjáradék a jövedelemadó alapjából nem vonható le. (Közigazgatási Biróság 14.397/1926. P. szám.)

A panaszlónak az a kérelme, hogy az özv. D. Bélánénak 1924-ben fizetett 206,000.000 korona összjövedelméből levonásuk, jogosan tagadatott meg, mert:

a levonni kért fizetés a D. Bélával 1920-ban kötött azon egyesség alapján történt, mely szerint ő annak fejében, hogy D. Béla az őt a panaszló ingatlanaira megillott utóöröklési jogról lemondott, évi 200 q buza járadékot tartozott fizetni, s a jogosított halála esetén annak özvegye részére járadék-megváltásként 1000 q búzát tartozott szolgáltatni.

Mint hogy a panaszló azzal, hogy vagyonát az azt terhelő utóöröklési jogtól mentesítette, vagyonát gyarapította, s a járadéktartozás ezen vagyonszerzéssel kapcsolatban a szerzésért járó ellenszolgáltatásból keletkezett, a vagyon gyarapítására fordított kiadások pedig az 1925. évi 500/P. M. sz. rendelet 15. §. 3. pontja értelmében az összjövedelemből nem vonhatók le, a levonási igénynek nincs törvényes alapja.

A hazai ipar fejlesztéséről szóló 1907. évi III. t.-c.-ben megállapított adómentesség a jövedelemadóra nem terjed ki. (Közigazgatási Biróság 8047/1927. P. szám.)

Az 1907. évi 3. t.-c. 1. §-a az adómentességet kifejezetten a gyári üzem után járó egyenes állami adókra nézve mondja ki. Kétségtelen tehát, hogy ez a mentesség csakis az ugynevezett tárgyi adókra vonatkozik, a jövedelemadó pedig nem tárgyi, hanem személyi adó, mert a személyhez van kötve és akárhány kereseti forrásból legyen is a személynek jövedelme, egy összesített alap után egy összegben állapítandó meg, nem úgy, mint a régebbi kereseti adó, melyre nézve az 1875. évi 29. t.-c. 3. §-a kifejezetten kimondotta, hogy azon adóköteles, akinek különböző foglalkozásból eredő többféle keresete van, mindenik kereset után a megfelelő adókulcs szerint külön rovandó meg keresetadóval.

Megerősíti ezt az álláspontot az a körülmény is, hogy az általános kereseti adóra vonatkozó és törvényerejű K. H. Ö. rendelet 6. §-a az 1907. évi 3. t.-c.-ben megállapított adómentességet az általános kereseti adó tekintetében kifejezetten fenntartja, míg ily értelmű törvényes rendelkezés a jövedelemadóra nézve nincsen.

I. Ha a határozat nem a meghatalmazott ügyvédnek kézbesített, a jogorvoslat elkésés okából nem utasítható vissza.

II. Ha az adózó jövedelmének bizonyításául könyvkivonatokat csatol és könyvvizsgálatot kér: ezen bizonyítékokat indokolás nélkül mellőzni nem lehet. (Közigazgatási bíróság 10.053/1926. sz.)

I. Az adófelszólamlási bizottság határozatát 1925 november